

Ik haat de mist, net zoals het donker, want daardoor heb ik geen flauw benul meer van tijd. Eigenlijk heb ik dat al lang niet meer, tijdsbesef. In het begin hield ik de dagen bij door streepjes op de muur te krassen, maar aangezien dat niet iedere dag lukte, was ik al snel de tel kwijt.

Mijn leven hier op aarde zit er bijna op. Vanochtend, terwijl hij mijn verwarde haren uit mijn gezicht streek, zei hij: 'Vandaag, Jenny, komt er vers bloed aan.' Ik wist meteen dat hij het niet over paarden had. Ik kon geen woord meer uitbrengen. Hij stond voor me en keek me met zijn eigenaardige, enigszins spottende blik aan. Ik wist wat hij dacht. Ik zag aan de uitdrukkingen die over zijn gezicht gleden dat hij overwoog hoe hij me zou ombrengen. Toen ik eindelijk weer kon praten, zei ik dat ze vast en zeker nog steeds op zoek naar me zijn en dat als ze me vinden, dood of levend, hij tegen de lamp loopt. En dat ze dan vast ook kunnen bewijzen dat hij Miranda heeft omgebracht. Zijn lach klonk nog lang na in mijn oren.

'Niemand zoekt jou. Iedereen denkt dat je in Londen bent. Weet je nog die keer dat we daarnaartoe gingen en dat je die ansichtkaarten voor je familie had geschreven?'

Nou en of dat ik me dat herinner. Het was in de periode dat ik dacht dat hij verliefd op me was. Hij moest daar een handelsstal bezoeken en ik mocht mee. We bleven overnachten. De volgende ochtend gaf hij me twee kaarten. 'Groeten uit Londen' stond er in witte, sierlijke letters op de voorkant geschreven. Ik schreef er eentje aan mijn moeder en zus en eentje aan mijn oma. Hij zou ze op de post doen. Diezelfde dag vroeg hij me of ik wist hoeveel mensen er per jaar verdwijnen.

Het was de dag waarop ik verdween.

Met haar hand veegt Elena Bakker over het raam in een poging toch iets te kunnen zien van de buitenwereld, maar het maakt geen verschil. De mist is zo hevig dat het mooie landschap waar ze nu met de trein doorheen rijden, voor haar verborgen blijft. Enkel het vage schijnsel van een voorbijglijdende lantaarnpaal weet door de dikke, grauwe laag heen te komen.

Ze luistert ondertussen – er is geen ontkomen aan – naar de drie jonge vrouwen die schuin tegenover haar zitten, en heeft al heel wat meegekregen van hun opgewonden gekwebbel. Zo weet ze inmiddels dat ze dezelfde eindbestemming hebben. Sterker nog, ze gaan naar hetzelfde landgoed. Ze zijn alle drie paardenverzorgsters en ze kijken er vreselijk naar uit om ene Lucas, de man die de handelsstal bestiert, te ontmoeten.

‘Hij is zo interessant,’ zei een van de meisjes, van wie Elena inmiddels heeft begrepen dat ze Anja heet. Ze knipperde met haar lange wimpers, toen ze erachteraan vertelde dat hij er ook zo goed uitzag. De andere twee, Paulien en Ria, konden het alleen maar beamen.

Elena moet even glimlachen om al het enthousiasme. Ze is trouwens blij met het lawaai dat de jonge vrouwen voortbrengen, want dat leidt haar af. Af van de reden waarom ze een nieuwe baan heeft aangenomen, in een oord ver van huis.

‘Je vlucht, Elena, je loopt weg voor je problemen, en zo heb ik je niet opgevoed,’ had haar tante gezegd. De kille, grijze ogen boven de smalle mond hadden haar misprijzend aangekeken. Onder het praten greep ze steeds naar het gouden medaillon dat ooit aan Elena’s moeder, haar zuster, toebehoorde. Altijd als haar tante vond dat ze iets niet goed deed, klampte ze zich eraan vast.

‘Het is niet voor altijd, tante Hedwig,’ zei ze in een poging haar besluit te verklaren. ‘Het appartement heb ik maar voor een half jaar verhuurd, dus als het toch niet mijn baan blijkt te zijn, ben ik terug voor u het weet.’

De afkeurende blik was niet van haar tantes gezicht geweken.

‘Het is juist goed voor me om helemaal op eigen benen te staan. Het geeft me rust en tijd om na te denken en vast ook andere inzichten. Ik denk dat ik er heel wat van ga leren: dat vindt u altijd zo belangrijk,’ zei ze in een laatste poging haar te overtuigen.

Haar tante had echter haar mening over het besluit om weg te gaan al gevormd, en Elena wist dat wat ze ook zou zeggen of doen, ze haar mening niet zou veranderen. 'Ik zal regelmatig bellen. We kunnen zelfs skypen.'

Haar tante had kaarsrecht zittend nuffig haar neus opgetrokken en iets gezegd in de trant van dat ze niet aan die moderne flauwekul deed en dat ze aankomende kerst helemaal alleen zou zijn. Elena had nog geopperd om brieven naar elkaar te schrijven, maar ook daar had tante negatief op gereageerd. Ze haatte het van zichzelf dat ze toch nog steeds de goedkeuring van haar tante zocht, en toen ze haar dan ook hoorde zeggen dat alles stank voor dank was geweest, en dat ze haar toekomst aan het vergooien was, stond ze op en liep op haar af. Ze stak haar hand uit, maar die werd genegeerd. Ze plantte onhandig een zoen op haar voorhoofd. 'Dan ga ik nu, tante.' Ze keek niet meer om en trok de deur ferm achter zich dicht.